

CARME MUNTÉ

La trajectòria del jesuïta Agustín Goytisolo ha transcorregut per viar anys ben diferents respecte de la dels seus cosins germans, els escriptors Juan i Luis Goytisolo. Mentre uns es dedicaven a la literatura, ell es va fer jesuïta i ha passat 50 anys com a missioner a l'Àfrica. Des del setembre del 2018 torna a viure a Barcelona, la seva ciutat natal, si bé als estius viatjarà a l'Àfrica per mantenir el contacte i l'amistat. Finalment, als seus 82 anys, ha acabat seguint l'exemple dels seus cosins i ha volgut posar negre sobre blanc les seves experiències en un llibre, *Caminando por África*, que es publicarà properament.

El setembre del 1968 va iniciar una experiència de 50 anys de missioner a l'Àfrica.

Des de jove m'havia interessat l'aventura missionera, seguint l'exemple de jesuïtes com el mateix sant Francesc Xavier. Per això, quan el pare Arrupe va demanar expressament missioners per a l'Àfrica no m'ho vaig haver de rumiar gaire.

El resultat han estat 36 anys de missioner al Txad i més de 12 anys a Burkina Faso. Dos països del Sahel africà marcats per la guerra, la fam, la pobresa.

El més important és l'amistat. Cal acostar-se a la gent sense prejudicis i posar-se al seu nivell. L'amistat és la porta d'entrada del missatge evangèlic. Amb el temps et trobes amb els problemes del país, com la guerra o la fam. Per tant, cal ajuda espiritual però també ajuda per al desenvolupament.

Es pot evangelitzar quan cal el més elemental per viure?

La veritat és que són un gran exemple per a nosaltres. Necessiten poca cosa per viure, el que desitgen més és l'amistat i l'obertura espiritual, així com una formació i educació per a la vida moderna.

L'Àfrica és coneguda per la fam, les guerres, gairebé sembla un càstig diví. Per què l'Àfrica, malgrat la

El jesuïta Agustín Goytisolo, 50 anys de missioner a l'Àfrica

Goytisolo, el 2008, a Burkina Faso, amb l'Associació de Voluntaris de l'Esperança, que atén malalts de sida.

«L'amistat és la porta d'entrada del missatge evangèlic»

riquesa natural, no és capaç de crear riquesa per als seus ciutadans?

És una pregunta que ens hem de formular a nosaltres mateixos. El problema d'aquests països és que són molt rics pel que fa a recursos, i això ha despertat l'interès dels occidentals. Així doncs, certament ha estat un problema per a ells l'actitud dels països colonitzadors, que els han oprimint i n'han xuclat les riqueses. Amb tot, també és veritat que els africans ho han fet malament per manca de preparació i per la corrupció.

Quina és la petjada que li ha deixat l'Àfrica?

He descobert un món nou amb moltes capacitats. Quan t'hi acos-

tes, descobreixes les seves riqueses: els valors humans, el treball de la dona, la cura de la terra... També és un món molt obert a la realitat religiosa, on l'Església catòlica experimenta una gran vitalitat.

Som prou hospitalaris amb els africans que venen a Europa cercant un futur millor?

A Catalunya som més hospitalaris que en altres llocs d'Europa, però tampoc no n'hi ha prou. Hem d'acollir i integrar els joves que arriben sols, sense família, perquè és el nostre deure. Tenim un deute amb l'Àfrica, perquè en el passat ens hem aprofitat d'ells en comptes de compartir el millor que tenim uns i altres.